

GÅ MED KIRKEFORTÆLLINGER FOLKEKIRKERNE I HERNING KOMMUNE

I SDR. FELDING KIRKE MED NIELS VED ÅEN

Niels løb som en gal ned til åen. Blod strømmede ud af næsen, skjorten var revnet, men knappen havde han samlet op på brostenene, og den havde han i hånden. Han mærkede dens runde kanter i håndfladen og tænkte med gru på den lussing, hans mor ville give ham, når hun så skjorten. Han vidste godt, at hun måtte lappe den, for de havde ikke penge til en ny. Han kunne bare ikke blive ved med at finde sig i de ydmygende kommentarer og hånlige bemærkninger, han altid fik af herremandens lille blege søn. Han blev så vred, og i dag havde han slået igen. Den lille hvide mide havde fået en ordentlig en i blegfjæset.

Niels kunne ikke lade være med at fryde sig over, hvor godt han havde ramt. Og så var han løbet alt det, han kunne ned til åen. Bare de ikke kom efter ham. Husmoder havde råbt en masse eder og forbandelser efter ham. Han ville ende i helvedet og danse med alle de døde i ilden. Ville han det? Var han ondskaben selv? Hvorfor skulle de riges børn altid have lov at ydmyge de fattige? Han var bare blevet så gal. Niels så på åen. Den var fuld af vand og brusede afsted. På denne årstid, når sneen lige var smeltet, var den altid så voldsom, næsten som en flod. Pludselig mærkede han nakkehårene rejse sig. Ude i vandet flød et helt skelet, han stirrede ind i øjenhullerne. Bag det kom en kiste, og så trillede et hoved rundt. Niels skreg højt af frygt. Var det dét, hun mente husmoder? Var han begyndt at danse med de døde? Skulle han straffes, for det han lige havde gjort? Niels løb alt, hvad han kunne hen over engen. Efter lang tid nåede han til skoven, hvor han gemte sig under nogle buske. Stakåndet lå han der i sit gemmested. Knappen havde han stadig i hånden - det gjorde helt ondt, så hårdt klemte han om den. Han fugtede sine tørre læber, og smagen af blod blandet med jord fik ham til at bryde hulkende sammen. Han blev på sit gemmested, indtil mørket faldt på, og så listede han hjem og lagde sig i stalden og faldt i søvn. Inden solen stod op næste morgen, vågnede han ved, at en stor, stærk hånd greb fat i nakken af ham og trak ham op af høet. Niels skreg op og bad om tilgivelse og lovede, at han aldrig ville slå herremandens søn igen. Han blev ved med at skribe, indtil hans far slog ham i ansigtet og bad ham om at være stille. Faderen mente nu nok, at herremandens søn kunne trænge til lidt velfortjent tæsk, men Niels skulle ikke ligge der og dovne nu, hvor der var brug for ham nede ved åen. Niels krøb sammen, da han hørte, at han skulle ned til åen - skulle han så godt nok i helvede - ned og danse med skeletterne. Niels' far tog ham under armen og førte ham ud til brønden, hvor der var en spand koldt vand. Han bad ham om at vaske sit beskidte ansigt, og derefter gå ind og få den kolde grød fra aftenen før. Når han havde spist, skulle han ned og bestille noget nede ved åen. Niels turde ikke andet end adlyde sin far. Og da han havde spist, listede han stille ned mod åen. Her så han et mærkeligt syn. Der var fyldt af mennesker langs bredden. På vogne stod gamle kister, og under sækkelærred gemte man skeletter. I mens vognene blev læsset, kom der vogne fyldt med folk fra Assing sogn. De havde redskaber med og begyndte at grave. Det virke-

GÅ MED KIRKEFORTÆLLINGER FOLKEKIRKERNE I HERNING KOMMUNE

de ikke, som om han alligevel var i helvede. Mændene snakkede og diskuterede. Der var et livligt leben. Niels slappede af i hånden med knappen. Han mærkede, hvor øm han var i håndfladen. En mand greb fat i ham, knappen gled ud af hånden og landede ved å-bredder. Niels greb skovlen, som manden rakte ham og begyndte at grave. Manden snakkede ivrigt videre: "Vi skal have lavet å-bredder så bred, at vandet ikke ødelægger kirkegården og kirken. Vi kan jo ikke have de skeletter til at flyde sådan rundt. Grav nu! Så giver kirken øl i pausen!"